

Arrest

nr. 246 456 van 18 december 2020
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. ALENKIN
Gijzelaarsstraat 21
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Oekraïense nationaliteit te zijn, op 17 september 2020 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 13 augustus 2020 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van de beslissing van 13 augustus 2020 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 23 september 2020 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 oktober 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 november 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat A. ALENKIN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 2 september 2011 een verzoek in om internationale bescherming. Op 22 november 2011 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen ten aanzien

van verzoeker een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26*quater*). Op 29 november 2011 is verzoeker zonder verzet naar Tsjechië vertrokken.

1.2. Op 27 februari 2012 dient verzoeker een eerstvolgend verzoek om internationale bescherming in.

1.3. Op 24 april 2012 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*ter* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Deze aanvraag wordt op 22 juni 2012 onontvankelijk verklaard.

1.4. Op 4 juli 2012 neemt de gemachtigde van de toenmalig bevoegde staatssecretaris ten aanzien van verzoeker een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker (bijlage 13*quinquies*).

1.5. Op 19 september 2012 dient verzoeker een eerste, gezamenlijk, verzoek om internationale bescherming in samen met zijn echtgenote. Op 13 augustus 2013 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze weigeringsbeslissing wordt door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) bevestigd bij arrest nr. 115 612 van 13 december 2013.

1.6. Op 1 april 2014 dient verzoeker een tweede, gezamenlijk, verzoek om internationale bescherming in samen met zijn echtgenote.

1.7. Op 8 augustus 2015 neemt de gemachtigde van de toenmalig bevoegde staatssecretaris ten aanzien van verzoeker een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker (bijlage 13*quinquies*).

1.8. Op 21 augustus 2015 neemt de adjunct commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze weigeringsbeslissing wordt door de Raad bevestigd bij arrest nr. 159 611 van 8 januari 2016.

1.9. Op 18 januari 2016 dient verzoeker een derde, gezamenlijk, verzoek om internationale bescherming in samen met zijn echtgenote. Op 5 juli 2016 verklaart de adjunct commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen het verzoek onontvankelijk. Deze onontvankelijkheidsbeslissing werd bevestigd door de Raad bij arrest nr. 178 262 van 23 november 2016.

1.10. Op 27 juli 2016 neemt de gemachtigde van de toenmalig bevoegde staatssecretaris ten aanzien van verzoeker een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker (bijlage 13*quinquies*).

1.11. Op 8 december 2016 dient verzoeker een vierde, gezamenlijk, verzoek om internationale bescherming in samen met zijn echtgenote. Op 17 januari 2017 verklaart de adjunct commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen het verzoek onontvankelijk. Deze onontvankelijkheidsbeslissing werd bevestigd door de Raad bij arrest nr. 186 960 van 18 mei 2017.

1.12. Op 21 februari 2017 neemt de gemachtigde van de toenmalig bevoegde staatssecretaris ten aanzien van verzoeker een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker (bijlage 13*quinquies*).

1.13. Op 8 augustus 2017 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*ter* van de vreemdelingenwet. Op 17 oktober 2017 wordt deze aanvraag onontvankelijk verklaard en wordt aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) afgegeven. Bij arrest nr. 201 972 vernietigt de Raad deze beslissingen.

1.14. Op 5 februari 2018 dient verzoeker een vijfde, gezamenlijk, verzoek om internationale bescherming in samen met zijn echtgenote.

1.15. Op 24 april 2018 wordt de aanvraag van verzoeker op grond van artikel 9*ter* van de vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard.

1.16. Op 14 mei 2018 verklaart de adjunct commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen het verzoek onontvankelijk. Deze onontvankelijkheidsbeslissing werd bevestigd door de Raad bij de arresten met nr. 213 955 en 213 956 van 13 december 2018.

1.17. Op 14 mei 2018 dient verzoeker samen met zijn echtgenote een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Op grond van deze aanvraag wordt verzoeker samen met zijn gezin op 2 juli 2018 gemachtigd tot een verblijf van één jaar.

1.18. Op 28 augustus 2018 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

1.19. Op 9 juli 2019 neemt de gemachtigde een beslissing waarbij de verlenging van het beperkt verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet niet langer wordt toegestaan. Deze beslissing wordt door de Raad bevestigd bij arrest nr. 229 047 van 20 november 2019.

1.20. Op 12 oktober 2019 dient verzoeker samen met zijn echtgenote een nieuwe aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Deze aanvraag wordt onontvankelijk verklaard op 18 mei 2020.

1.21. Op 13 augustus 2020 wordt verzoekers aanvraag van 28 augustus 2018 onontvankelijk verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

"(...)

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 28.08.2018 werd ingediend en op data van 28.11.2018 en 11.06.2019 werd geactualiseerd door :

K.O. [...]

C.O. ([...])

Wettelijke vertegenwoordigers van:

C.M. O. [...]

Nationaliteit: Oekraïne

[...]

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkenen wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielpprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten. Mijnheer kwam als eerste naar België op 02.09.2011. Zijn eerste asielaanvraag werd afgesloten op 22.11.2011 met een beslissing weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten door de Dienst Vreemdelingenzaken. Betrokkene werd door onze diensten gerepatrieerd naar Tsjechië. Op 27.02.2012 kwam betrokkene opnieuw naar België. Zijn tweede asielaanvraag werd afgesloten op 22.06.2012 met een beslissing weigering van vluchtelingenstatus en van subsidiaire bescherming door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verbleef illegaal in België tot hij op 19.09.2012 een derde asielaanvraag indiende, samen met zijn echtgenote die sinds 19.09.2012 in België verblijft. Hun eerste gezamenlijke asielaanvraag werd afgesloten op 17.12.2013 met een beslissing weigering van vluchtelingenstatus en van subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Betrokkenen verkozen echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verbleven illegaal in België tot zij op 01.10.2014 opnieuw een asielaanvraag indienden. Hun tweede gezamenlijke asielaanvraag werd afgesloten op 12.01.2016 met een beslissing weigering van vluchtelingenstatus en van subsidiaire bescherming door de Raad voor

Vreemdelingenbetwistingen. Hun derde asielaanvraag werd afgesloten op 25.11.2016 met een beslissing beroep verworpen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Betrokkenen verkozen echter weer geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verbleven illegaal in België tot zij op 08.12.2016 een vierde asielaanvraag indienden. Deze asielaanvraag werd afgesloten op 22.05.2017 met een beslissing beroep verworpen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Betrokkenen verkozen weer geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verbleven illegaal in België tot zij op 05.02.2018 opnieuw een asielaanvraag indienen. Deze asielaanvraag werd afgesloten op 17.12.2018 met een beslissing beroep verworpen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

De duur van de procedures – namelijk bijna drie maanden voor de eerste, vier maanden voor de tweede, één jaar en drie maanden voor de derde, één jaar en drie maanden voor de vierde, tien maanden voor de vijfde, vijf maanden voor de zesde en tien maanden voor de laatste – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkenen ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)

Betrokkenen beroepen zich op het feit dat zij geen onroerende goederen meer zouden hebben in het land van herkomst en niet over voldoende financiële middelen zouden beschikken. Ter staving hiervan leggen betrokkenen een attest voor dd. 24.01.2017 van 'Tsjerkasy Verenigde Bureau Technische Inventarisatie'. Echter, dit document spreekt zich enkel uit over één welbepaald appartement dat niet op hun naam geregistreerd zou zijn. Het spreekt zich niet over andere onroerende goederen of andere plaatsen in Oekraïne. Dit attest toont dus enkel aan dat betrokkenen niet de eigenaar zijn van één welbepaald appartement in Tsjerkasy. Bovendien lijkt het erg onwaarschijnlijk dat betrokkenen geen familie, vrienden of kennissen meer zouden hebben in het land van herkomst waar zij voor korte tijd zouden kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van hun aanvraag tot machtiging tot verblijf. Betrokkenen verbleven immers ruim 25 jaar voor mijnheer en ruim 24 jaar voor mevrouw in Oekraïne waar zij beiden geboren en getogen zijn en waar hun hele familie verblijft. Het staat betrokkenen vrij om voor hun terugkeer een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Ook beschikt de IOM over een Reintegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. Hierdoor kan de bewering dat betrokkenen geen onroerende goederen of financiële middelen hebben niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.

Betrokkenen beroepen zich op het feit dat hun zoon in België geboren is en hier zeker meer toekomst zou hebben. Echter, het loutere feit in België geboren te zijn, opent, naar Belgisch recht, niet automatisch enig recht op verblijf. Evenmin maakt dit een terugkeer naar het land van herkomst bijzonder moeilijk. Wat betreft de bewering dat hun zoon in België meer toekomst zou hebben, dit is louter de persoonlijke mening van betrokkenen die niet gestaafd wordt door enig begin van bewijs. Een loutere bewering is onvoldoende om aanvaard te worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkenen beweren dat zij vrezen voor discriminatie omdat zij Russisch spreken en voor vervolging indien zij zouden moeten terugkeren naar hun land van herkomst doch zij leggen geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkenen om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkenen vrezen voor discriminatie en voor vervolging volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Bovendien voegen betrokkenen geen enkel nieuw element toe aan de elementen die zij reeds tijdens hun asielprocedure naar voor bracht en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties.

Betrokkenen beroepen zich op het feit dat mijnheer problemen zou hebben met de militaire dienst in zijn land en dat hij niet wil deelnemen aan de oorlog die momenteel gevoerd wordt in zijn land van herkomst. Echter, dit ingeroepen element werd reeds aangehaald ter ondersteuning van een asielaanvraag in de zin van de artikelen 50, 50bis, 50ter en 51 en verworpen door de asieldiensten. Dit element kan bijgevolg niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden (art. 9bis, §2, 1° van de wet van 15.12.1980, gewijzigd door art. 4 van de wet van 15.09.2006). We wijzen erop dat uit de beslissing van het CGVS dd. 17.01.2017 blijkt dat: "(...) de voorziene straffen voor het ontduiken van de dienstplicht in

Oekraïne niet disproportioneel zijn. Uit voormelde informatie blijkt overigens ook dat de persoon die wordt opgeroepen in het kader van de mobilisatie de oproeping persoonlijk in ontvangst moet nemen (...). Als de persoon in kwestie niet voor ontvangst getekend heeft, zal hij niet vervolgd kunnen worden voor niet-verschijnen.” Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkenen beroepen zich op het feit dat de kern van hun gezins-en privéleven in België aanwezig is in de zin van artikel 8 EVRM. Het klopt dat er een afweging dient gemaakt te worden tussen iemands privé-en gezinsleven en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Verder stellen we vast dat betrokkenen niet aantonen dat er sprake is van dergelijke nauwe banden dat zij onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden vallen. In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. We stellen vast dat betrokkenen geen familieleden hebben op het Belgische grondgebied. In Oekraïne daarentegen beschikken zij wel nog over een familiaal netwerk bestaande uit de ouders van mijnheer, zijn zus, de moeder van mevrouw en haar zus. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wijst er verder op dat de rechtspraak van het EHRM wat betreft een privéleven opgebouwd tijdens een precair verblijf zeer strikt is (RVV, arrest 229048 van 20.11.2019). Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelt bovendien dat ‘de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden’ (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36). We stellen vast dat betrokkenen ter staving van hun sociale banden een twintigtal getuigenverklaringen voorleggen. Echter, uit de voorgelegde verklaringen blijkt niet dat er sprake is van diepgaande interpersoonlijke banden waarvan de tijdelijke verbreking een ernstig en onherstelbaar nadeel oplevert. Het gaat hoofdzakelijk over verklaringen van kennissen die zich uitspreken over de integratie van dit gezin niet over hechte interpersoonlijke banden. Betrokkenen tonen niet aan dat de door hen opgebouwde sociale relaties van die aard en intensiteit zijn dat zij, in casu, wel onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden kunnen vallen. Evenmin blijkt uit de voorgelegde verklaringen dat er sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid. Een schending van artikel 8 EVRM blijkt dan ook niet. Wij merken tevens nog op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat betrokkenen tijdelijk het land dienen te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat zij voldoen aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezins-en privéleven van betrokkenen niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari, Gul/Zwitserland, 22 EHRM 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E.v.Zweden, par.100). Volledigheidshalve merken wij nog op dat in zijn arrest d.d. 27.05.2009 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende stelt: “De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen.” Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.658; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).

Betrokkenen beroepen zich op het feit dat hun zoon zwaar ziek is en momenteel intensief behandeld zou worden. Ze wijzen erop dat zij op basis van een aanvraag 9ter, ingediend op basis van de medische problematiek van hun zoon, in het bezit gesteld werden van een A-kaart. Ter staving hiervan leggen betrokkenen volgende attesten voor: een attest van het Departement Gezondheidszorg te Oekraïne dd. 03.11.2017 dat stelt dat er geen LPG apparaat beschikbaar is in het kinderziekenhuis te Tsjerkasy, een attest van het Departement Gezondheidszorg te Oekraïne dd. 10.11.2017 dat er geen gespecialiseerde brandwondenafdeling voor kinderen is in het kinderziekenhuis te Tsjerkasy, een foto van hun zoon in het ziekenhuis, een aanvraag voor kinesithérapie van dr. V. B. niet gedateerd, een attest sociaal verlof ouders in het kader van de opname van hun zoon van 10.04.2017 tot 10.05.2017, een verslag voor ontslag dd. 15.11.2017 en dd. 02.05.2018 van Dr. V. B., twee raadplegingsverslagen dd. 28.02.2018 en 04.05.2018 van dr. V. B., een attest van hospitalisatie van hun zoon van 10.04.2017 tot 10.05.2017, een

opnameverslag dd. 28.06.2017 van dr. B., een intermediair verslag dd. 17.07.2017 van dr. W., een schrijven dd. 24.11.2017 van kinesist C. Kr. en een inschrijvingsbewijs van het moeder kind kamp 2018 van vzw p., een vzw ten voordele van kinderen met brandwonden.

Uit het administratief dossier van betrokkenen blijkt dat hun zoon een ernstig ongeval had op 10.04.2017. Op basis van de hierdoor ontstane medische problematiek dienden zij een aanvraag 9ter in op 08.08.2017. Deze aanvraag werd echter onontvankelijk afgesloten op 24.04.2018. Betrokkenen dienden een nieuwe aanvraag 9ter in op 22.05.2018. Op basis van deze aanvraag verkregen ze op 02.07.2018 een tijdelijke verblijfsmachtiging en op 19.07.2018 werden ze in het bezit gesteld van een A-kaart. Op 12.06.2019 dienden ze een aanvraag in tot verlenging van hun A-kaart. Deze aanvraag werd echter geweigerd op 09.07.2019 en bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 20.11.2019. Tenslotte dienden betrokkenen op 12.10.2019 een derde aanvraag 9ter die negatief werd afgesloten op 18.05.2020 omwille van herhaling elementen. We stellen dus vast dat de hier ingeroepen medische problematiek van hun zoon reeds grondig onderzocht werd door de bevoegde dienst en in eerste instantie aanleiding gaf tot een tijdelijke verblijfsmachtiging. Bij de verlenging werd echter vastgesteld dat de nodige behandeling gewijzigd was waardoor hun tijdelijk verblijf niet verlengd werd omdat de opvolging en de behandeling in een gespecialiseerd brandwondencentrum beschikbaar is in het land van herkomst. De bij huidige aanvraag 9bis voorgelegde attesten dateren allen van voor de toekenning van een legaal verblijf op basis van de medische problematiek van hun zoon. De voorgelegde attesten bij huidige aanvraag 9bis laten dan ook niet toe de actualiteit van de medische problematiek vast te stellen. Uit het administratief dossier blijkt dat op basis van de actuele medische problematiek werd vastgesteld dat hun zoon behandeld kan worden in Oekraïne. Het louter voorleggen van twee attesten van het Departement Volksgezondheid is onvoldoende om deze conclusie van de bevoegde dienst 9ter te weerleggen. Bovendien merken we op dat beide voorgelegde attesten zich enkel uitspreken over het kinderziekenhuis te Tsjerkasy maar zich niet uitspreken over andere ziekenhuizen in de omgeving. Dit ingeroepen medisch element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkenen beroepen zich op het feit dat hun zoon hier naar de kleuterschool gaat. Ter staving hiervan leggen betrokkenen een attest van regelmatige lesbijwoning voor van 08.01.2018 tot 30.06.2018. Echter, we stellen vast dat hun zoon de leerplichtige leeftijd nog niet bereikt heeft. Het is in zijn belang om zijn leerplicht op te starten in het land van herkomst. Het feit dat hij hier naar de kleuterschool gaat, maakt een terugkeer naar het land van herkomst niet bijzonder moeilijk. Betrokkenen tonen niet aan dat een scholing niet in het land van herkomst verkregen kan worden. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Ook de verwijzing naar de toestand in Oekraïne (waar er oorlog zou zijn) vormt geen buitengewone omstandigheid, aangezien deze verwijzing handelt over de algemene situatie in het land en betrokkenen geen persoonlijke bewijzen leveren dat hun leven in gevaar zou zijn of dat zijzelf specifiek geraakt zullen worden door de omschreven situatie omwille van hun persoonlijke situatie of omstandigheden.

Ter ondersteuning van hun aanvraag om machtiging tot verblijf, beroepen betrokkenen zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing. Er dient trouwens te worden benadrukt dat de Raad van State in een later arrest (RvS 10 oktober 2012, nr 220.932) uitdrukkelijk heeft bevestigd dat de instructie van 19 juli 2009 'integraal is vernietigd' en dat de discretionaire bevoegdheid waarover de Staatssecretaris krachtens artikel 9bis van de vreemdelingenwet beschikt geen reden vormt om zich alsnog op de criteria van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 te steunen.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkenen een blanco strafblad hebben, dat zij nog nooit in aanraking gekomen zouden zijn met het gerecht en dat zij dus absoluut geen gevaar zouden vormen voor de openbare orde of de nationale veiligheid, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

De elementen van lang verblijf en integratie (met name het feit dat zij hun goede integratie zouden aantonen, dat zij al meer dan negen jaar in België zouden verblijven, dat zij bewijzen zouden voorleggen van kennis van de Nederlandse taal en tewerkstelling, dat zij veel vrienden en kennissen zouden hebben in België, dat zij zich zo goed mogelijk zouden hebben trachten aan te passen, dat mijnheer een arbeidsverleden zou hebben, dat hun integratie perfect aangetoond zou zijn, dat zij verschillende deelcertificaten Nederlandse taallessen voorleggen evenals verschillende getuigenverklaringen, hun

arbeidsovereenkomsten, verschillende loonfiches van hen beiden, een attest van tewerkstelling voor mijnheer, een werkbefoete voor mijnheer, een attest van gelijkwaardigheid van zijn buitenlandse diploma en een attest van het niet ontvangen van OCMW-steun) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

Gelieve over te gaan tot intrekking van het ontvangstbewijs dat eventueel aan betrokkenen zou zijn afgeleverd.

Gelieve betrokkenen er van op de hoogte te brengen dat deze beslissing overeenkomstig artikel 39/2, § 2, van de wet van 15 december 1980 vatbaar is voor een beroep tot nietigverklaring bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, dat ingediend moet worden, bij verzoekschrift, binnen de dertig dagen na de kennisgeving van deze beslissing.

Een vordering tot schorsing kan ingediend worden overeenkomstig artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980. Behoudens in het geval van uiterst dringende noodzakelijkheid moeten in een en dezelfde akte zowel de vordering tot schorsing als het beroep tot nietigverklaring worden ingesteld.

Onverminderd andere wettelijke en reglementaire modaliteiten, worden het hierboven bedoelde beroep en de hierboven bedoelde vordering ingediend door middel van een verzoekschrift, dat moet voldoen aan de in artikel 39/78 van de wet van 15 december 1980 en in artikel 32 van het Procedurereglement Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vermelde vereisten. Zij worden ingediend bij de Raad bij ter post aangetekend schrijven, onder voorbehoud van de afwijkingen voorzien bij artikel 3, § 1, tweede en vierde lid, van het PR RvV, aan de Eerste Voorzitter van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Gaucheretstraat 92-94, te 1030 Brussel.

Onder voorbehoud van de toepassing van artikel 39/79 van de wet van 15 december 1980, schorst het indienen van een beroep tot nietigverklaring en van een vordering tot schorsing de tenuitvoerlegging van onderhavige maatregel niet.

Tevens dient hun een afschrift van deze brief overhandigd te worden nadat zij voor kennisname hebben getekend. Een afschrift dient aan mijn diensten te worden teruggestuurd.
(...)"

1.22. Op 13 augustus 2020 werd tevens overgaan tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de tweede bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

"(...)

BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

De heer:

Naam, voornaam: C.O.
geboortedatum: [...]
geboorteplaats: [...]
nationaliteit: Oekraïne

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naartoe te begeven.

binnen dertig (30) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING.

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.

(...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert een enig middel aan dat hij uiteenzet als volgt:

“Middel: Schending van zorgvuldigheidsbeginsel, artikel 9bis Vreemdelingenwet, schending van artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, schending van zorgvuldigheidsbeginsel en schending van artikelen 8 van het EVRM

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier én op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De bestreden beslissing is genomen t.a.v. een gezin met schoolgaande kinderen in België geboren waar de ouders reeds 9 jaar in België woonachtig zijn.

De bestreden beslissing is tevens genomen in contrast met talrijke andere beslissingen in gelijkaardige dossiers die wel positief werden beoordeeld.

De mensen komen immers als ouders van een minderjarig schoolgaand kind in aanmerking voor de regularisatie op individuele basis.

Het gaat in casu over een standaardweigeringsbeslissing zonder rekening te houden met omstandigheden van de zaak.

Het zorgvuldigheidsbeginsel en artikel 9bis van de Vreemdelingenwet zijn in casu geschonden.

Verzoeker is afkomstig van Oekraïne.

Verzoeker kwam naar België op 2 september 2011 om een politiek asiel aan te vragen. Deze asielaanvraag was geweigerd wegens Dublin procedure.

Op 27 februari 2012 vroeg verzoeker tweede keer asiel in België aan die later tevens geweigerd was.

De verdere asielaanvragen van verzoeker werden zeer onlangs geweigerd door het CGVS door beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag waartegen verzoeker een beroep tekende bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Verzoeker slot zijn huwelijk in België af op 7 februari 2015.

De zoon van verzoeker Maxim is in België geboren op 2 juni 2015 te Genk.

Verzoeker verkeert zich momenteel in de onmogelijkheid om terug te keren naar hun land van herkomst.

Verzoeker heeft geen onroerende goederen in het land van herkomst noch financiële middelen.

Verzoeker heeft tevens problemen met militaire dienst in Oekraïne.

Hij wil niet deelnemen in de oorlog die momenteel wordt gevoerd in zijn land van herkomst.

Zijn minderjarige kind Maxim is in België geboren en heeft hier zeker meer toekomst.

Verzoeker kan tevens moeilijk terugkeren omdat hij in hun land van herkomst kan worden gediscrimineerd omwille van het feit dat hij Russische taal gebruikt die in hedendaagse Oekraïne niet meer toegelaten is.

Verzoeker toont tevens goede integratie in België.

Hij bewijst zijn kennis van de Nederlandse taal en integratie in het kader van zijn regularisatieaanvraag.

Zie tevens bewijzen van zijn tewerkstelling in België in het kader van de huidige regularisatieaanvraag.

Verzoeker heeft tevens veel kennissen en vrienden in België.

De kern van hun privé en gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM is in casu aanwezig in België.

De zoon van verzoekers M. is bovendien zwaar ziek.

De eerste aanvraag van verzoeker uit artikel 9ter van de Vreemdelingenwet werd ontvankelijk doch ongegrond verklaard.

Die beslissing werd nadien vernietigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 30 maart 2018.

De laatste aanvraag van verzoeker uit artikel 9ter van de Vreemdelingenwet werd gegrond verklaard met een afgifte van een BIVR model A.

Verzoeker verbleef in deze periode legaal in het land en werkte steeds in deze periode.

De voormelde zoon van verzoekers startte tevens zijn opleiding in een speciale kleuterschool waar hij Nederlands bestudeerde en aldaar in contact met andere Belgische kinderen was (stuk 12).

De terugkeer van verzoeker is tevens verder problematisch gezien de oorlog/andere problemen in zijn land van herkomst.

Verzoeker is daarom van mening toegedaan dat hij eventueel in aanmerking kan komen voor regularisatie van zijn verblijf.

Verzoeker heeft tevens vanaf zijn aankomst in België getracht zich zo goed mogelijk aan te passen en te integreren in België.

De aanvraag van machtiging tot verblijf in België door een vreemdeling moet normaal worden gedaan bij een Belgische diplomatieke of consulaire post in het land van oorsprong (artikel 9 lid 2 van de Wet van 15 december 1980).

Deze wet voorziet hierop echter een uitzondering waardoor de vreemdeling in buitengewone omstandigheden een machtiging tot verblijf in België kan vragen.

De Raad van State stelde reeds bij het arrest van 9 april 1998 (nr. 73.025) duidelijk vast dat de "buitengewone omstandigheden" geen omstandigheden van overmacht zijn.

Verzoeker bevindt zich momenteel verder in de buitengewone omstandigheden omwille van de volgende redenen:

Verzoeker verblijft in België vanaf zijn aankomst op 2 september 2011. Hij ontvluchtte Oekraïne wegens politieke problemen.

Verzoeker verblijft reeds 9 jaar in België.

Deze politieke problemen van de familie beletten nog steeds zijn terugkeer naar Oekraïne. Het gaat onder meer over oproepingen voor de militaire dienst om naar de oorlog te gaan.

De zoon van verzoekers Maxim is zwaar ziek. Hij wordt momenteel verder behandeld op medisch vlak.

De minderjarige zoon van verzoekers gaat naar een kleuterschool in België.

Verzoeker heeft geen onroerende goederen, noch financiële middelen in het land van herkomst noch familieleden die aan hen effectief kunnen helpen.

Verzoeker is tevens werkbereid, maar heeft momenteel geen nodige papieren op in België te mogen werken.

Verzoeker heeft tevens vanaf zijn aankomst in België getracht zich zo goed mogelijk aan te passen en te integreren in België.

Het gaat in casu tevens over een gezin met schoolgaand minderjarig kind van van verzoeker.

Zie schoolattest voor het kind van hun familieleden in bijlage bij deze regularisatieaanvraag. Verzoeker komt eventueel in aanmerking voor regularisatie van hun verblijf op basis van de regularisatieinstructie van 19 juli 2009 als een gezin met schoolgaande kinderen.

Verzoeker verkeert zich momenteel in bijzondere moeilijkheid om terug te keren naar het land van herkomst en daar onbepaalde tijd te verblijven.

Verzoeker is daarom van mening dat hij eventueel in aanmerking kan komen voor regularisatie van zijn verblijf.

Verzoeker voegt tevens talrijke referentiebrieven toe in bijlage bij deze huidige aanvraag.

Het kind verzoeker is tevens zwaar ziek en wordt lichamelijk en psychisch behandeld. Deze behandeling is moeilijk te krijgen in het land van herkomst van verzoeker.

Zijn familiaal leven speelt momenteel zich uitsluitend in België af.

Een daadwerkelijke familiekeren in hoofde van verzoeker is duidelijk aanwezig in België welke een terugkeer onmogelijk of minstens zeer moeilijk maakt.

Dergelijke beslissing zou een zware en ongerechtvaardigde inmenging in het recht van verzoeker op eerbied voor zijn privéleven en familiaal leven vormen.

Het artikel 8 van het Europese Verdrag ter bescherming van de rechten van de mens beschermt immers het recht van het individu op eerbied voor zijn privéleven en familiaal leven.

Uit de rechtspraak van het Hof van Cassatie d.d. 19 september 1997 resulteert dat het artikel 8 van het EVRM rechtstreeks effect heeft in het Belgisch recht (Cass., 19 september 1997, nummer JC979J2). Het artikel 8 beschermt "het recht van elk menselijk wezen om zijn affectieve, seksuele en familiale relaties te beleven in vol respect van zijn vrijheid, zijn waardigheid en zijn verantwoordelijkheid" voor de ontwikkeling en ontplooiing van zijn eigen persoonlijkheid (L. Renchon, "La convention europeenne et la regulation des relations affectives et familiales dans une société démocratique", in la Miese en oeuvre interne de la Convention europeenne des droits de l'Homme, Ed. Jeune Barreau de Bxl, 1994, p. 368-369).

Het artikel 8 dekt tevens verschillende situaties en men kan "als normaalgesproken behorend tot het privéleven" beschouwen "alles wat de persoonlijke gezondheid betreft, de godsdienstige of morele overtuigingen, het affectieve en familiale leven, vriendschapsrelaties, en, onder bepaalde voorbehouden, het beroepsleven en het materiële leven" (Cohen-Jonathan, La Convention Europeenne des droits de l'Homme, 1989, p. 368-369).

Het lijdt geen enkel twijfel dat voor verzoeker het samenzijn met zijn kind een fundamenteel element uitmaakt van het privé-leven beschermd door het artikel 8 van het EVRM (CICE, arrest Volesky dd. 29 juni 2004, nummer 63627/00); zelf als afwijkingen van dit recht toegestaan kunnen worden onder de voorwaarden voorzien door het artikel 8, alinea 2 van het EVRM, dan nog wordt ten allen tijde de familiale eenheid als principe behouden en mag de scheiding slechts de uitzondering zijn.

Paragraaf 2 van voormeld artikel staat enkel inmenging in dit recht toe wanneer er op cumulatieve wijze aan drie voorwaarden wordt voldaan: de inmenging moet voorzien zijn door de wet, zij moet conform zijn met de wettelijke doelstellingen gedefinieerd door deze paragraaf en zij moet noodzakelijk zijn in een democratische maatschappij.

Deze laatste vereiste betekent dat de maatregel gerechtvaardigd moet zijn door een gebiedende sociale nood en in proportie dient te zijn met de nagestreefde wettelijke doelstelling (Europees Hof R.M., 13 juli 1995, R.D.E., 1996, p. 755).

De Europese Commissie van de Rechten van de Mens heeft de gelegenheid gehad om te herhalen dat, wanneer de vreemdeling geen familiale banden heeft noch andere banden van sociale integratie in het land waarheen hij wordt geleid, de verwijdering van deze vreemdeling enkel in uitzonderlijke gevallen zou kunnen worden gezien als geproportioneerd (Europees Hof, arrest Djeroud, 23 januari 1991, serie A, nummer 191-B, p. 35-36, § 65).

Een beslissing tot terugkeer zou een inmenging uitmaken in de privé-sfeer en in de persoonlijk sfeer van verzoeker omdat zij een scheiding met zich meebrengt van hen met zijn vitale entourage, zijn sociale en affectieve cirkel.

De Belgische overheden zijn niet alleen gehouden passief er voor te zorgen dat geen enige schade wordt toegebracht aan de vrijheid van het individu om een normaal privé-leven of familieleven te leiden, eveneens dienen zij actief er voor te zorgen dat het aan het individu de facto mogelijk wordt gemaakt zijn gezinsleven en privé-leven te leiden.

Gezien wat voorafging, zou dergelijke beslissing tot terugkeer niet in proportie zijn met het door Uw diensten nagestreefde doel, ook al zou het doel wettelijk zijn, een dergelijke beslissing zou een miskennis zijn van de eerbied verschuldigd aan het privé-leven en het familiaal leven van verzoeker, en zodoende ook van het artikel 8 EVRM.

Het weze derhalve duidelijk dat er een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel bestaat in hoofde van verzoekers.

Artikel 8 EVRM vormt een normatief open bepaling, die verwijst naar een niet door het rechtssysteem gecreëerde, maar daaraan voorgegeven persoonlijke of maatschappelijke realiteit.

Privacy is niet alleen het recht om een leven te leiden dat onttrokken is aan vreemde blikken, maar ook het recht om relaties aan te gaan met andere menselijke wezens. Deze ruime invulling ligt aan de basis

van een lange reeks arresten, waarin het begrip “privé leven” zeer ruim wordt uitgelegd. Een en ander kadert in het ruimer opzet van EHRM om alle rechten vervat in artikel 8 EVRM ook van toepassing te maken op zichtbare, publieke elementen van de menselijke persoon.

Artikel 8 EVRM waarborgt niet als zodanig het recht om niet uit een bepaald land te worden uitgewezen. Desondanks erkent het EHRM dat gelet op het recht op eerbiediging van het gezinsleven, de terugwijzing van een persoon uit een land waar zijn familie woont verdragsonverenigbaar kan zijn.

Het gaat in casu over een prangende humanitaire situatie in hoofde van verzoeker en zijn minderjarige kind.

Het gezin met schoolgaande kinderen komt normaal gezien op individuele basis duidelijk in aanmerking voor regularisatie op grond van een instructie van 19 juli 2009.

Het kind dient tevens in deze hypothese zijn huidige opleiding in het Nederlands stop te zetten.

Deze feiten zijn essentieel om een regularisatie van het verblijf voor het hele gezin niet te weigeren.

Er was tevens anders besloten in andere gelijkaardige dossiers uit artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

De kern van hun privé en gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM is in casu aanwezig in België.

Artikel 8 van het EVRM komt in het gedrang in de hypothese van het terugsturen van verzoeker. Het is voor verzoekers uitermate moeilijk om België te verlaten omdat dit zou neer komen op het volledig doorbreken van de bestaande harmonie van zijn gezin en op een te grote risico van terugkeer.

Het familiale leven van verzoeker speelt momenteel zich uitsluitend in België af.

Dergelijke beslissing zou een zware en ongerechtvaardigde inmenging in het recht van verzoeker op eerbied voor zijn privéleven en familiaal leven vormen.

Verzoeker meent dat de huidige situatie gelet op alle omstandigheden van deze zaak geen optie laat voor de terugkeer van verzoeker en het minderjarig kind mede gelet op het feit dat het kind in België geboren reeds lange tijd naar school gaat, politieke problemen van verzoeker in hun land van herkomst aangetoond in zijn asielaanvragen en het feit dat verzoeker goed geïntegreerd is.

Verzoeker houdt zich het recht voor om met toepassing van artikel 39/76, al. 3 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen tot op de datum van de zitting voor uw Raad bijkomende stukken neer te leggen.”

2.2. Waar verzoeker zich beroept op een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen dient te worden opgemerkt dat deze artikelen de overheid verplichten om in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op een “afdoende” wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansredenen van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkenen in de hen aanbelangende beslissing zelf de motieven moeten kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan, of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkenen met kennis van zaken zouden kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden.

De bestreden beslissingen geven duidelijk het determinerende motief aan op grond waarvan de beslissingen zijn genomen. In de motivering van de eerste bestreden beslissing wordt immers verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9bis van de vreemdelingenwet, en het feit dat de door verzoeker aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen waarom hij de

verblijfsaanvraag niet kan indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post, bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Verweerder heeft tevens toegelicht waarom hij meent dat uit de door verzoeker aangebrachte gegevens geen buitengewone omstandigheden kunnen worden afgeleid. Deze motivering is pertinent en draagkrachtig. Ze laat verzoeker toe om zijn rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Verzoeker voert dan wel de schending aan van de formele motiveringsplicht, maar brengt geen enkel concreet argument aan waaruit zou kunnen blijken dat niet is voldaan aan de vereisten van deze verplichting. Een schending ervan is dan ook niet aannemelijk gemaakt.

2.3. In de mate dat verzoeker aangeeft niet akkoord te kunnen gaan met de motieven die aan de bestreden beslissingen ten grondslag liggen, wordt het middel onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht. De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen. Het eveneens geschonden geachte zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid daarnaast de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Deze beginselen van behoorlijk bestuur dienen te worden beoordeeld in het licht van de toepassing van de bepalingen van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Om tot een beoordeling over te gaan, moet vooreerst het wettelijk kader worden geschetst.

Artikel 9 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde. Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van diezelfde wet luidt als volgt:

“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die vervat is in artikel 9 van de vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen, een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone

omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;

- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen. De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat. Verweerder oordeelt in de eerste bestreden beslissing dat de door verzoeker aangebrachte gegevens niet toelaten te besluiten dat hij zijn aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd niet kan indienen via de in artikel 9 van de vreemdelingenwet voorziene, reguliere procedure en dat deze aanvraag daarom onontvankelijk is.

Verweerder beschikt bij het beoordelen van het al dan niet buitengewoon karakter van de aangevoerde omstandigheden over een ruime discretionaire bevoegdheid. De Raad kan enkel nagaan of hij die niet op een kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze heeft ingevuld. Het is niet aan de Raad om zelf de aangevoerde omstandigheden op hun merites te beoordelen, noch is het aan de Raad om niet eerder aan verweerder voorgelegde omstandigheden te gaan beoordelen in zijn plaats.

Verzoeker voert aan dat hij in zijn land van herkomst niet beschikt over onroerende goederen, noch over financiële middelen. De bestreden weigeringsbeslissing motiveert dat verzoeker, ter staving van deze stelling, een stuk voorlegt waaruit blijkt dat één welbepaald appartement niet geregistreerd staat op verzoekers naam. Dit document spreekt zich niet uit over andere onroerende goederen of andere plaatsen in Oekraïne. Bovendien motiveert de eerste bestreden beslissing dat het onwaarschijnlijk is dat verzoeker geen familie, vrienden of kennis meer heeft in zijn land van herkomst gezien hij aldaar verbleef gedurende 25 jaar en in Oekraïne geboren en getogen is. In zijn verzoekschrift gaat verzoeker voorbij aan deze motieven. Hij maakt niet aannemelijk dat verweerder kennelijk onredelijk of onzorgvuldig te werk is gegaan.

In zijn verzoekschrift voert verzoeker aan dat zijn zoon geboren is in België en alhier meer toekomst zou hebben. Met zijn betoog toont verzoeker niet aan dat het zeer moeilijk, dan wel onmogelijk is om een aanvraag in te dienen in zijn land van herkomst. De bestreden beslissing motiveert terecht dat het loutere feit in België geboren te zijn niet automatisch enig recht op verblijf opent. Waar verzoeker aanvoert dat zijn zoon naar school gaat in België en derhalve overeenkomstig de regularisatie-instructie van 19 juli 2009 geregulariseerd dient te worden, merkt de Raad op dat deze instructie vernietigd werd door de Raad van State bij arrest nr. 198.769 van 9 december 2009. De vernietigde instructie werd bijgevolg *ex tunc* uit het rechtsverkeer gehaald, zodat de gemachtigde er geen toepassing van kon maken en verzoeker er zich ook niet dienstig op kan beroepen. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat de scholing van zijn zoon niet kan worden voortgezet in het land van herkomst.

Verzoeker voert aan dat zijn zoon zwaar ziek is en lichamelijk en psychologisch behandeld wordt. Hieromtrent wordt in de bestreden weigeringsbeslissing verwezen naar de aanvragen om machtiging tot verblijf die verzoeker eerder indiende op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekers zoon op 10 april 2017 brandwonden opliep ter hoogte van zijn armen, borst, buik en hals, en hiervoor de nodige behandelingen verkreeg. Verzoeker diende op 22 mei 2018 een aanvraag om machtiging tot verblijf in op grond artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Deze aanvraag werd op 2 juli 2018 gegrond verklaard en op 19 juli 2018 werd verzoeker in het bezit gesteld van een A-kaart. Op 12 juni 2019 diende verzoeker een aanvraag in tot verlenging van zijn A-kaart. Deze aanvraag werd geweigerd op 9 juli 2019, aangezien verweerder oordeelde dat de letsels van verzoekers zoon zodanig geëvolueerd zijn dat de behandeling en opvolging waaraan hij nood heeft ook in Oekraïne beschikbaar en toegankelijk zijn. De Raad bevestigde deze weigeringsbeslissing bij arrest nr. 229 047 van 20 november 2019. Verzoeker diende op 12 oktober 2019 een nieuwe aanvraag in op grond van artikel 9ter, die werd geweigerd op 18 mei 2020 wegens herhaling van elementen. De onderhavige weigeringsbeslissing motiveert dat de attesten die verzoeker *in casu* voorlegt, dateren van voor de toekenning van het tijdelijk verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Derhalve

kan aan de hand van deze stukken de actualiteit van de medische problematiek van verzoekers zoon niet worden beoordeeld. Op basis van de voorgelegde elementen kan niet worden geconcludeerd dat de medische problematiek van verzoekers zoon opnieuw onderzocht dient te worden, minstens toont verzoeker dit niet aan. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat verweerder kennelijk onredelijk of onzorgvuldig gehandeld heeft.

Verzoeker voert aan dat hij vreest om gediscrimineerd te worden in zijn land van herkomst omdat hij Russisch spreekt. Verzoeker betoogt daarenboven dat hij niet kan terugkeren naar Oekraïne omdat hij problemen heeft met zijn militaire dienst en niet wil deelnemen aan de oorlog. De bestreden weigeringsbeslissing motiveert dat verzoeker dergelijke verklaringen reeds aflegde in het kader van zijn verzoeken om internationale bescherming. Hieromtrent bepaalt artikel 9, § 2, 1°, van de vreemdelingenwet het volgende:

“§ 2. Onverminderd de andere elementen van de aanvraag, kunnen niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden en worden onontvankelijk verklaard : 1° elementen die reeds aangehaald werden ter ondersteuning van een asielaanvraag in de zin van de artikelen 50, 50bis, 50ter en 51 en die verworpen werden door de asieldiensten, met uitzondering van elementen die verworpen werden omdat ze vreemd zijn aan de criteria van de Conventie van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en aan de criteria voorzien in artikel 48/4 met betrekking tot de subsidiaire bescherming of omdat de beoordeling ervan niet behoort tot de bevoegdheid van die instanties.”

Verzoeker gaat voorbij aan de inhoud van artikel 9bis, § 2, van de vreemdelingenwet en maakt een schending van deze bepaling niet aannemelijk.

In de bestreden weigeringsbeslissing motiveert verweerder dat elementen van lang verblijf en integratie niet kunnen aanvaard worden als buitengewone omstandigheden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag. Verzoeker toont niet aan dat deze beoordeling in zijn situatie kennelijk onredelijk is. De stelling dat deze elementen wel buitengewone omstandigheden vormen, vindt bovendien geen steun in de rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtscollege stelde immers: *“dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielpprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend”* (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Verzoeker toont niet aan dat er in zijn geval in andersluidende zin dient te worden geoordeeld. Zo toont hij geenszins concreet aan waarom het voor hem omwille van deze argumenten zeer moeilijk, dan wel onmogelijk is om een aanvraag vanuit zijn land van herkomst of plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen.

2.4. Waar verzoeker in een tweede middelonderdeel de schending aanvoert van artikel 8 van het EVRM, dient te worden opgemerkt dat in het kader van een onontvankelijkheidsbeslissing op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet de aangevoerde grief enkel kan worden aangenomen wanneer blijkt dat de verplichting tot terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een verblijfsaanvraag in te dienen in een concreet geval een schending van artikel 8 van het EVRM oplevert. Daarbij dient nog te worden opgemerkt dat het EHRM stelt dat staten het recht hebben om van vreemdelingen die een verblijfsrecht of verblijfsmachtiging wensen op hun grondgebied, te vereisen dat zij een passende aanvraag indienen in het buitenland. Staten hebben geen verplichting om vreemdelingen het resultaat van de behandeling van hun aanvraag op hun grondgebied te laten afwachten (EHRM, 9 oktober 2012, nr. 3391/12, *Djokaba Lambi vs. Nederland*, par. 81; en EHRM, 3 oktober 2014, nr. 12738/10, *Jeunesse vs. Nederland*, par. 101).

De Raad dient op te merken dat de eerste bestreden beslissing geldt voor alle gezinsleden en geenszins een scheiding van het gezinsleven tot doel of gevolg heeft. Daarenboven toont verzoeker niet aan dat er andere familieleden woonachtig zijn in België. De bestreden beslissing motiveert dat verzoekers ouders, zus en schoonmoeder verblijven in Oekraïne, wat niet betwist wordt door verzoeker. Verzoeker maakt een schending van zijn gezins- en familieleven niet aannemelijk.

Wat betreft de aangevoerde schending van het privéleven van verzoeker, merkt de Raad op dat het toekomt aan verzoeker om concreet aan te tonen dat hij bepaalde sociale bindingen heeft opgebouwd met de gemeenschap waarin hij verblijft, die dermate intens zijn dat zij deel uitmaken van hun sociale identiteit zodat deze onder de notie ‘privéleven’ uit artikel 8 van het EVRM zouden kunnen vallen (cf. EHRM 23 juni 2008, *Maslov t. Oostenrijk*, §63), zodat deze niet als “gewone” sociale relaties kunnen

worden gekwalificeerd. De Raad stelt vast dat verzoeker het bestaan van dergelijke intense sociale bindingen niet aantoot.

2.5. Verzoeker betoogt tot slot dat het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten geen rekening houdt met verzoekers gezins- en familielevens in het kader van artikel 8 van het EVRM. Vooreerst dient te worden opgemerkt dat ook ten aanzien van verzoekers echtgenote en zoon een bevel om het grondgebied te verlaten werd afgegeven. Het bestreden bevel heeft derhalve niet tot gevolg dat verzoeker gescheiden wordt van zijn gezin. Daarenboven wijst de Raad erop dat de onontvankelijkheidsbeslissing inzake de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis en het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten op dezelfde dag en door dezelfde ambtenaar werden genomen. Derhalve is het niet kennelijk onredelijk dat dezelfde motieven inzake het gezins- en familielevens en het privéleven in het kader van artikel 8 van het EVRM niet opnieuw worden opgenomen in het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten.

Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien december tweeduizend twintig door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. VERHAERT